

ENZO SUR LA PLAGE DE LA CORNICHE

Marco, umorna sam
Čaša nas gleda
Njena voda je od života
Francuzi kažu l'eau-de-vie
Čaša nas guta pogledom
Noi siamo di Dio, Marco
Nikada neću zaboraviti šta mi je Enzo rekao
na plaži de la Corniche
I on je znao da neću zaboraviti
Zato je i rekao
Nazdravimo za ispite pa ti pričam poslije
♪ *Gaudeamus igitur*
Iuvenes dum sumus ♪
Tako si cakan, Marco
Zbilja mi je žao što se nisi zaljubio u mene
umjesto u mog brata
Ali to onda ne bi bilo ni romaneskno ni poetično
Spavajmo, Marco
Naša grla su umorna
A što se tiče Enza?
Pa, on je rekao Claudiju *attraversiamo la strada*
A ja sam pitala
Does strada mean street?
I on je rekao *yes*
To je sve što me je naučio od žabarskog
Ali to nije ono što sam htjela da ti ispričam
Poznaješ Cristinu?
Vrzmala se oko mene i ponavljala
Cazzo cazzo cazzo
Zatim se ksilala kao šareni majmunčić
s dredovima i minijaturnim nosom
Ja sam prihvatila poklič
I uskoro su sve ulice odjekivale od skarednih riječi
U kojima drugi nisu prepoznavali božanstveno značenje
Il cazzo è di Dio, Marco
Znaš da mi je kolegunica pred ispit iz italijanskog vragolanski šapnula
Voglio un cazzo

Primjer konjugacije nepravilnog glagola
Professoressa nije ništa čula
Tako je naše znanje ostalo skriveno
A jedino znanje koje je bitno je ono koje se ispovijeda u tajnosti
Isto kao što ne treba pisati pjesme kojih se nećemo stidjeti pred roditeljima
Ali ne, nije mi to Enzo rekao
Umorna sam, Marco
Mačke već plešu po krovovima
Ostavimo to za sljedeći put
Čuj,
Vjerujem da je istina ono što kažu:
Che sciagura d'essere senza coglioni!

HARUHI SUZUMIJA I ČAROBNE SVIJEĆE

anđela ima stav poput stijene i srce kao živo blato
milijana ima komplikovanu kosu zbog koje joj se kovrdžaju misli
marina je pacifik: drevna i duboka.
čini mi se voljela sam ih prije nego što sam ih upoznala.
kada sam u seoskoj crkvi palila svijeće
davno davno u nekom prošlom životu
(dok sam još bila djevojčica
isuviše bujne mašte da ne bih bila usamljena)
palila sam uprkos prijekorima roditelja
samo jednu svijeću za mrtve
i to uvijek za mrtvaca koga nikada nisam upoznala
(ali strašno sam voljela mit o njemu).
drugu svijeću sam palila za želje
a imala sam samo jednu želju
koju sam iznova i iznova ponavljala
da bog ne bi slučajno zaboravio.
međutim bog je bio daleko na ko zna kojoj planeti
i ko zna koliko je trebalo svjetlosnih godina
pa da želje najzad stignu do njega
(haruhi suzumija je izračunala najmanje 16 godina
pod uslovom da putuju brzinom svjetlosti).
sigurna sam
voljela sam ih prije nego što sam ih upoznala
hoću reći prepoznala
sa zlatnim krstovima oko vrata
o koje se odbijala svjetlost projektora
na časovima mme bošković

dok su bradati bogovi naših predaka
defilovali šarenim slajdovima.
trebalo je ponovo učiti o sebi.
ovaj put na francuskom.
ali ja
ja više nisam ta.
haruhi se davno odselila sa mog tvrdog diska
pokidane relikvije napuštene su zajedno sa domovinom
čušnute u neku ladicu da skupljaju prašinu
služe tek da bi moja majka mogla da kaže
kako ih treba odnijeti zlataru na popravku.
to je ritual koji ponavlja već godinama.
moji roditelji mnogo vole rituale
iluziju da se ništa nije promijenilo.
sve dok jednog tromog nedjeljnog popodneva
moja majka spremajući prazninu koju sam ostavila za sobom
ne naleti na album sa fotografijama pa uzdahne
bože bože kako su bili mali kao da je juče bilo
a sad su već veliki kako vrijeme leti
ona divljakuša neće ni da se javi
a onaj onaj kô divlji ne da priči svojoj majci
rođenoj majci eh šta ti je život.
ipak sve to nije razlog da se ne radujem
željama iz djetinjstva najzad ostvarenim
iako su dobro okasnile.
a kad sve ovo prođe
ostaće plavičasti podočnjaci da svjedoče o
svim pjesmama koje smo iz sveg glasa pjevali do svitanja
istim onim zbog kojih su nas prijavljivali nadzornicima
jer pošten svijet nije mogao da spava od nas
i nekoliko kila viška da podsjećaju
na sve mramorne kolače pojedene u dva ujutru
poslije kojih su me tešku i snenu
po kišnim noćima
naši kabili i arapi toliko puta
pratili do zgrade
za svaki slučaj
da me mrak ne napadne ne otme proguta
ko zna šta može da se desi.

nikad odanijih prijatelja nije bilo.
nikad većih neznanaca nije bilo.
valjda smo se zato
i voljeli toliko.